

INSTYTUT
STUDIÓW
PODATKOWYCH

MODZELEWSKI I WSPÓLNICY

TYGODNIOWY PRZEGLĄD INFORMACJI PODATKOWYCH

Od dnia 26 stycznia 2018 r. do dnia 1 lutego 2018 r.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy Sp. z o.o.

ul. Kaleńska 8, 04-367 Warszawa

ZMIANY W PRAWIE PODATKOWYM

1) Aktualności

Projekt zmian w systemie monitorowania przewozu towarów dotyczących transportu kolejowego

Od dnia 18 kwietnia 2017 r. obowiązuje większość przepisów ustawy z 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów (dalej określanej jako: „ustawa”). Uregulowany za ich pomocą system odnosi się do tzw. towarów wrażliwych i ma zapewniać ograniczenie ryzyka oszustw podatkowych. System ten poddawany jest kolejnym modyfikacjom. W toku są prace nad nowelizacją, w wyniku której ustawa miałaby dotyczyć ogólnie monitorowania przewozu towarów, bowiem jej zakres miałby zostać poszerzony o nadzór nad przewozami kolejowymi i produktami leczniczymi.

W obecnym stanie prawnym system monitorowania obejmuje jedynie drogowy przewóz towarów wrażliwych, za które ustawa uznaje m.in. paliwa silnikowe i ich pochodne, paliwa opałowe, oleje smarowe i preparaty smarowe wykorzystane jako dodatki do paliw silnikowych, wyroby zawierające alkohol etylowy (odmrażacze na bazie alkoholu etylowego, rozcieńczalniki i rozpuszczalniki), alkohol etylowy całkowicie skażony oraz susz tytoniowy. Głównym narzędziem kontroli drogowego przewozu towarów jest obowiązek zgłoszenia przewozu towarów do odpowiedniego rejestru zgłoszeń. Rejestr ów jest prowadzony w systemie teleinformatycznym przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, a podmiotami zobligowanymi do dokonywania poszczególnych zgłoszeń są wysyłający towary, odbierający towary i przewoźnik. Dokonywanie, uzupełnianie i aktualizacja zgłoszeń do systemu monitorowania SENT wymaga założenia konta na Platformie Usług Elektronicznych Skarbowo-Celnych, przy czym obowiązki aktualizacyjne wiążą się z każdą zmianą stanu faktycznego w obrębie danych określonych w ustawie.

W komunikacie opublikowanym przez Centrum Informacyjne Rządu (CIR) wskazano m.in., że 19 grudnia br. Rada Ministrów przyjęła projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów oraz niektórych innych ustaw, w którym zakłada się objęcie nadzorem także przewozów kolejowych, przy czym względu na specyfikę przewozów kolejowych kontrola miałaby następować np. na bocznicach kolejowych

w miejscu dostarczenia towarów lub w kolejowych oddziałach celnych (tzw. oddziałach granicznych). Zgodnie z projektem, przewoźnicy kolejowi mieliby uzupełniać zgłoszenia przewozu, np. o numery: wagonu i pociągu.

W projekcie zaproponowany został ponadto nowy wzór zgłoszenia przewozu przesyłanego do rejestru zgłoszeń, umożliwiający dokonanie jednego zgłoszenia do rejestru w przypadku przewozu różnych towarów pod warunkiem jednak, że przewóz następowałby do jednego odbiorcy i do jednego miejsca ich dostarczenia jednym środkiem transportu. Ponownie zdefiniowano też miejsce kontroli określając je jako „miejsce dostarczenia towaru” lub „oddział celny urzędu celno-skarbowego zlokalizowany najbliżej miejsca zakończenia przewozu po terytorium kraju”.

Zakłada się informowanie przewoźnika o konieczności przedstawienia środka transportu do kontroli w miejscu dostarczenia towaru oraz możliwość nałożenia na przewoźnika kary w wysokości 20 000 zł w razie braku przedstawienia środka transportu wraz z towarem do wskazanego miejsca w określonym czasie. W przypadku tzw. zniknięcia transportu zarejestrowanego w ramach tranzytu przez Polskę przewidziano z kolei karę w wysokości 100 tys. zł za niedostarczenie środka transportu wraz z towarem do wskazanego miejsca w określonym czasie. Kara ma nie znajdować zastosowania, gdy w trakcie postępowania podatkowego, kontroli podatkowej albo kontroli celno-skarbowej zostanie ustalone, że nie doszło do uszczuplenia należności pieniężnych budżetu państwa.

Projektowane modyfikacje odnoszą się także do zasad przetwarzania danych osobowych w związku z funkcjonowaniem systemów transportowych. W tym zakresie Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA) zakłada się przyznanie prawa przetwarzania danych osobowych w związku z funkcjonowaniem systemów transportowych na drogach krajowych, a Krajowej Administracji Skarbowej, Policji, Inspekcji Transportu Drogowego – prawa dostępu do tych danych na potrzeby realizacji obowiązków ustawowych. Wedle projektu – dla ułatwienia czynności kontrolnych i analitycznych - GDDKiA miałaby w szczególności prawo gromadzenia i przetwarzania danych pozyskanych z funkcjonującego systemu poboru opłat oraz z inteligentnych systemów transportowych.

2) Zdaniem eksperta

Obowiązek zgłaszania zmian w zakresie numeru rachunków bankowych podatników

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników podatnicy, z zastrzeżeniem ust. 2a, są obowiązani do dokonania zgłoszenia identyfikacyjnego do naczelnika urzędu skarbowego albo organu właściwego na podstawie odrębnych przepisów. Zgłoszenia identyfikacyjnego dokonuje się jednokrotnie, bez względu na rodzaj oraz liczbę opłacanych przez podatnika podatków, formę opodatkowania, liczbę oraz rodzaje prowadzonej działalności gospodarczej oraz liczbę prowadzonych przedsiębiorstw.

Zgodnie z art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. zgłoszenie identyfikacyjne podatników niebędących osobami fizycznymi zawiera: pełną i skróconą nazwę (firmę), formę organizacyjno-prawną, adres siedziby, numer identyfikacyjny REGON, organ rejestrowy lub ewidencyjny i numer nadany przez ten organ, wykaz rachunków bankowych, adresy miejsc prowadzenia działalności, adres miejsca przechowywania dokumentacji rachunkowej oraz przedmiot wykonywanej działalności określony według obowiązujących standardów klasyfikacyjnych, a ponadto:

- w przypadku zakładów (oddziałów) osób prawnych oraz innych wyodrębnionych jednostek wewnętrznych będących podatnikami - NIP oraz inne dane dotyczące jednostki macierzystej;
- w przypadku spółek cywilnych, osobowych spółek handlowych i podmiotów podlegających wpisowi do rejestru przedsiębiorców na zasadach określonych dla spółek osobowych - dane dotyczące

wspólników, w tym również identyfikator podatkowy poszczególnych wspólników;

- w przypadku podatkowych grup kapitałowych - dane dotyczące spółek wchodzących w skład grupy, w tym również NIP nadane tym spółkom.

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1995 r. podmioty, o których mowa w art. 6 ust. 1, 1a i 10, mają obowiązek aktualizowania danych objętych zgłoszeniem identyfikacyjnym przez dokonanie zgłoszenia aktualizacyjnego do naczelnika urzędu skarbowego, nie później niż w terminie 7 dni od dnia, w którym nastąpiła zmiana danych. Podmioty wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego dokonują zgłoszenia aktualizacyjnego wyłącznie w zakresie danych uzupełniających wskazanych w art. 5 ust. 2b pkt 2 (są to dane uzupełniające: skrócona nazwa (firma), wykaz rachunków bankowych, adresy miejsc prowadzenia działalności, adres miejsca przechowywania dokumentacji rachunkowej, dane kontaktowe, w przypadku osobowych spółek handlowych i podmiotów podlegających wpisowi do rejestru przedsiębiorców na zasadach określonych dla spółek osobowych - dane dotyczące poszczególnych wspólników, w tym ich identyfikatory podatkowe).

Natomiast art. 9 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1995 r. stanowi, że do aktualizacji danych objętych zgłoszeniem identyfikacyjnym stosuje się:

- odpowiednio przepisy art. 5 ust. 4a;
- wzory formularzy zgłoszeń aktualizacyjnych określone w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 5 ust. 5 albo formularz wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, zgodnie z ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Rachunek bankowy w myśl przepisów prawa bankowego to narzędzie służące do rejestracji obrotów i

Małgorzata Słomka

Doradca podatkowy nr wpisu: 09900

Prawnik, Konsultant Podatkowy. Absolwentka Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego oraz Podyplomowego Studium Podatków i Prawa Podatkowego UW. W Instytucie pracuje od stycznia 2008 r. Przed zatrudnieniem w ISP pracowała w Kancelarii Adwokackiej, a następnie w Krajowej Izbie Doradców Podatkowych (Kierownik Działu Prawnego, Zastępca Dyrektora Biura). Odpowiedzialna za udzielanie konsultacji podatkowych, sporządzanie opinii, ekspertyz i pism procesowych, prowadzenie postępowań podatkowych oraz reprezentację klientów przez sądami administracyjnymi.

stanów środków pieniężnych wniesionych do banku przez jego klienta. Banki mogą prowadzić rachunki: rozliczeniowe, lokat terminowych, oszczędnościowe, oszczędnościowo-rozliczeniowe, terminowych lokat oszczędnościowych oraz powiernicze. Zastrzega się jednak, że rachunki rozliczeniowe oraz lokat terminowych mogą być prowadzone wyłącznie dla osób prawnych, jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, ale mających zdolność prawną, oraz osób fizycznych prowadzących działalność zarobkową na własny rachunek, w tym przedsiębiorców. Wynika to z powołanego wyżej art. 49 ust. 2 ustawy.

Oznacza to, że firmy i osoby prowadzące działalność gospodarczą mają obowiązek podać urzędowi skarbowemu rachunki bankowe, na których gromadzą swoje środki i które służą im do dokonywania rozliczeń. Podatnik winien więc zgłosić wszystkie przypisane do niego rachunki bankowe.

W interpretacji Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 9 października 2017 r. (nr 0111-KDIB3-

1.4018.2.2017. 1.KO) organ wskazał, że skoro lokaty bankowe mają charakter rachunków lokat terminowych, o których mowa w art. 49 ust. 1 ustawy prawo bankowe i w myśl ustawy Prawo bankowe są jednym z rodzajów rachunków bankowych, to na Wnioskodawcy ciąży obowiązek dokonywania zgłoszeń aktualizacyjnych NIP-2 poszczególnych numerów rachunków bankowych przyporządkowanych lokatom terminowym zarówno w sytuacji ich otwarcia jak i zamknięcia. „Wnioskodawca ma obowiązek podać urzędowi skarbowemu wykaz rachunków bankowych związanych z całą prowadzoną działalnością gospodarczą. Informacje o rachunkach lokat bankowych będących jednym z rodzajów rachunków bankowych zalicza się bowiem w jego przypadku do danych objętych zgłoszeniem identyfikacyjnym. Stanowi o tym wprost art. 5 ust. 3 ustawy o NIP.”

Małgorzata Słomka
Doradca podatkowy

NAJNOWSZE ORZECZNICTWO I INTERPRETACJE PODATKOWE

1. Wyroki sądów administracyjnych

Środek trwały musi być kompletny i zdatny do użytku

Definicja podatkowa środka trwałego jako jedną z jego cech wymienia kompletność i zdatność do użytku. Niniejszy artykuł wyjaśnia wyżej wymienione pojęcia.

Zgodnie z art. 16a ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, środkami trwałymi są składniki majątkowe podatnika posiadające następujące cechy:

- są własnością lub współwłasnością podatnika,
- zostały nabyte lub wytworzone przez podatnika we własnym zakresie,
- są kompletne i zdadne do użytku w dniu przyjęcia do używania,
- przewidywany okres ich używania jest dłuższy niż rok,
- są wykorzystywane przez podatnika na potrzeby związane z prowadzoną przez niego działalnością

gospodarczą albo oddane do używania na podstawie umowy najmu, dzierżawy lub umowy określonej w art. 17a pkt 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (leasing finansowy),

• są budynkami, budynkami lub lokalami będącymi odrębną własnością, maszynami, urządzeniami i środkami transportu lub innymi przedmiotami.

Jedną z cech środka trwałego jest to, że musi on być kompletny i zdalny do użytku. Stan ten musi istnieć w momencie oddania środka trwałego do używania. W wyroku WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 21 maja 2008 r., (sygn. akt I SA/Go 356/08) Sąd stwierdził, że „Amortyzacja wskazana w art. 16a ust. 1 ustawy z 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych uzależniona jest od kompletności, jak i zdatności do użytku środka trwałego w dniu przyjęcia go do używania”. Natomiast w wyroku NSA w Warszawie z dnia 13 września 2006 r., (sygn. akt II FSK 1103/05) stwierdzono „Aby koszty zakupu budynku stanowiły koszty uzyskania przychodów i podlegały odliczeniu poprzez odpisy amortyzacyjne,

budynek ten musi być kompletny i zdatny do użyczenia, a nadto nie może mieć dowolnego przeznaczenia, lecz takie, które jednoznacznie umożliwia jego wykorzystanie w prowadzonej przez podatnika działalności". Za przyjęcie do używania należy w tym przypadku rozumieć przekazanie (zainstalowanie) urządzeń medycznych Zleceniodawcy na podstawie zawartej umowy w celu wykorzystania do reklamy i promocji produktów i marki Spółki poprzez demonstrację i prezentację urządzeń Spółki.

Językowa wykładnia pojęć „kompletny i zdatny do użytku” prowadzi do wniosku, że dany środek, aby spełnić powyższe przesłanki, powinien być „zupełny” („całkowity”), „pozbawiony braków”, a przy tym „nadający się do gospodarczego wykorzystania”. Zdatność do użytku w wielu sytuacjach faktycznych oznaczać może konieczność spełnienia szeregu wymogów formalnoprawnych nakładanych na przedsiębiorcę przez odrębne przepisy. Przykładowo wytwarzany przez podatnika budynek nabędzie walor zdatności do użytku dopiero z chwilą doręczenia decyzji o pozwoleniu na jego użytkowanie. Wówczas, zgodnie z prawem budowlanym, możliwe będzie jego gospodarcze wykorzystywanie.

Analogicznie dopiero zarejestrowanie samochodu (a więc pozwolenie na poruszanie się samochodu po drogach publicznych) umożliwia jego użytkowanie. Taka sytuacja ma również miejsce w przypadku wyrobów medycznych, których zasady wprowadzania do obrotu i do używania są prawnie regulowane. W celu uznania ich za kompletne i zdadne do użytku niezbędnym jest, aby urządzenia te posiadały aktualne deklaracje i certyfikaty zgodności oraz zostały dopuszczone do obrotu i do używania na terytorium Polski zgodnie z ustawą z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych.

Reasumując, kompletność i zdatność do użytku składnika majątku powinna być każdorazowo badana przez przed rozpoczęciem jego podatkowej amortyzacji.

2. Interpretacje podatkowe

Możliwość zastosowania zwolnienia do usług technicznej obsługi likwidacji szkód, świadczonych przez podmiot niebędący ubezpieczycielem w podatku od towarów i usług

Stanowiska sądów i organów podatkowych co do możliwości zastosowania zwolnienia przewidzianego w art. 43 ust. 1 pkt 37 w zw. z art. 43 ust. 13 ustawy o podatku od towarów i usług do działalności polegającej

na świadczeniu towarzystwom ubezpieczeniowym za wynagrodzeniem usług likwidacji szkód wynikających z ubezpieczenia nie są jednoznaczne.

W dotychczasowym orzecznictwie za dominujący uznawany jest pogląd, zgodnie z którym czynności te stanowią część usługi ubezpieczeniowej oraz niezbędne, specyficzne i istotne elementy do właściwego jej wykonania, wpisując się tym samym w ciąg czynności, które z perspektywy klienta są postrzegane jako fragment świadczonej przez zakład ubezpieczeń usługi ubezpieczeniowej. W wyroku NSA w Warszawie z dnia 21 maja 2014 r. (I FSK 824/13) wyrażony został pogląd składu orzekającego, iż „stanowią one (usługi likwidacyjne) cechę charakterystyczną/ typową usługi ubezpieczeniowej. Natomiast, aby ubezpieczony mógł otrzymać świadczenie przysługujące mu zgodnie z umową ubezpieczenia (odszkodowanie) niezbędne jest ustalenie, czy nastąpiło zdarzenie objęte tą umową, jaki jest rozmiar szkody i jaka w związku z tym powinna być wysokość świadczenia. Przeprowadzenie zaś procesu likwidacyjnego określonego w art. 16 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 60) jest bowiem obowiązkiem ubezpieczyciela (który może powierzyć innym podmiotom - art. 3 ust. 6 ustawy o działalności ubezpieczeniowej), stanowiąc jedno ze świadczeń do jakich zobowiązany jest ubezpieczyciel w ramach stosunku ubezpieczenia. W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, że usługi likwidacji szkody świadczone w imieniu i na rzecz zakładów ubezpieczeń mogą korzystać ze zwolnienia z VAT w oparciu o treść art. 43 ust. 13 w zw. z art. 43 ust. 1 pkt 37 ustawy o VAT. Podkreślenia również wymaga, że sam art. 43 ust. 13 ustawy o VAT przewidując zwolnienie z VAT dla usługi stanowiącej element usługi ubezpieczeniowej nie precyzuje jego zakresu podmiotowego. Należy zatem uznać, że przepis ten dotyczy usług opartych na podwykonawstwie czy outsourcingu wykonywanych przez podmioty trzecie na rzecz podmiotów ubezpieczających. Przyjęcie bowiem, że wspomniany przepis dotyczy jedynie ubezpieczycieli, czyniłoby jego wprowadzenie bezprzedmiotowym i pozostawałoby w sprzeczności z założeniem o racjonalnym ustawodawcy.” Powyższe potwierdzają również wyroki NSA z dnia 25 lutego 2014 r. (I FSK 565/13), oraz NSA z dnia 16 stycznia 2014 r. (I FSK 218/13).

Należy jednak zaznaczyć, że pojawiają się wyroki tego samego sądu (NSA) zawierające stanowisko całkowicie odmienne. W wyroku z dnia 28 stycznia 2014 r. (I FSK 256/13) NSA w analogicznej sprawie prezentuje

pogląd zgodnie z którym „w rozumieniu przepisu art. 43 ust. 1 pkt 37 u.p.t.u. ze zwolnienia od podatku korzystają jedynie te usługi brokerskie mające charakter pośrednictwa ubezpieczeniowego, które polegają na zawieraniu lub doprowadzaniu do zawarcia umów ubezpieczenia, w tym wykonywaniu czynności przygotowawczych do zawarcia umów ubezpieczenia, w celu objęcia osoby poszukującej ochrony ubezpieczeniowej na podstawie zawartej z zakładem ubezpieczeń umowy ubezpieczeniowej. Natomiast czynności tzw. brokera likwidacyjnego, odnoszące się do roszczeń odszkodowawczych, które powstają po wystąpieniu zdarzenia ubezpieczeniowego, a zatem nie mają one charakteru pośrednictwa na rzecz podmiotów poszukujących ochrony ubezpieczeniowej, lecz podmiotów objętych już tą ochroną, konsumujących wynikające z niej uprawnienia, w konsekwencji tego stanowiska nie będą korzystały ze zwolnienia od podatku.”

Podkreślenia również wymaga, że w 2012 r. Minister Finansów wydał interpretację ogólną dotyczącą omawianego problemu, w której stwierdził, iż ze zwolnienia od podatku od towarów i usług mogą korzystać tylko likwidatorzy szkód wykonujący usługi w ramach rozpatrywania roszczeń ubezpieczonych (interpretacja ogólna Ministra Finansów z dnia 20 lipca 2012 r., nr PT1/033/1/2/2012/PT-304). Zgodnie ze zdaniem organu, zwolnieniem będą objęte jedynie te grupy czynności, które są specyficzne dla ubezpieczeń, tj. obejmujące proces decyzyjny o zakwalifikowaniu powstałej szkody

do ryzyk chronionych przez ubezpieczyciela. Natomiast, zdaniem Ministra, zwolnieniem nie są objęte usługi o charakterze technicznym (tj. stanowiące część składową usługi ubezpieczeniowej, jednak nie będące dla niej specyficzne - np.: pomoc techniczna w ramach assistance samochodowego czy ustalanie okoliczności powstania szkody i jej rozmiarów), choćby były dla wykonania usługi ubezpieczenia czy reasekuracji niezbędne.

Regulacje art. 43 ust. 1 pkt 37 w zw. z art. 43 ust. 13 ustawy o podatku od towarów i usług zostały wprowadzone do polskiego porządku prawnego na drodze implementacji przepisów dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE z 2006 r., Nr L 347, s. 1 i nast. ze zm.), tj. art. 135 ust. 1 lit. a tej dyrektywy. Rozbieżności interpretacyjne w zakresie omawianego problemu spowodowały skierowanie przez NSA pytania prejudycjalnego do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przedmiocie możliwości zwolnienia z VAT usług technicznej obsługi likwidacji szkód, świadczonych przez podmiot niebędący ubezpieczycielem, na podstawie zawartej z ubezpieczycielem umowy (postanowienie NSA z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. I FSK 1563/13). Do czasu rozstrzygnięcia przez TSUE przedmiotowego problemu nie można sformułować jednoznacznej odpowiedzi na pytanie o prawidłowość zastosowania zwolnienia statuowanego przez art. 43 ust. 1 pkt 37 w zw. z art. 43 ust. 13 ustawy o podatku od towarów i usług.

INFORMACJE DLA PŁATNIKÓW ZUS

Pakiety medyczne a składki ZUS

W przypadku, gdy pracodawca w jednym z aktów (układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania) zawarł przepisy dotyczące przyznania pracownikom abonamentów świadczeń medycznych za obniżoną cenę (np. 2 zł), to wartość przekazanego pracownikom abonamentu nie będzie stanowiła podstawy wymiaru składek na podstawie § 2 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r.

Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru

składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe podstawy wymiaru składek nie stanowią korzyści materialne wynikające z układów zbiorowych pracy, regulaminów wynagradzania lub przepisów o wynagradzaniu, a polegające na uprawnieniu do zakupu po cenach niższych niż detaliczne niektórych artykułów, przedmiotów lub usług oraz korzystaniu z bezpłatnych lub częściowo odpłatnych przejazdów środkami lokomocji. Z powołanego przepisu wynika, że w przypadku, gdy pracodawca udostępnia pracownikom świadczenia po obniżonych cenach (czyli taniej niż jest dane świadczenie dostępne na rynku), a obowiązek przyznania tego świadczenia

wynika z układów zbiorowych pracy, regulaminów wynagradzania lub przepisów o wynagradzaniu, to różnica pomiędzy rynkową wartością tego świadczenia a ceną, za jaką udostępnia je pracodawca, nie stanowi podstawy wymiaru składek pracownika otrzymującego świadczenie. Na gruncie podatku dochodowego od osób fizycznych takie świadczenie należy rozpatrywać jako świadczenie częściowo odpłatne i ww. różnicę wartości należy w takim przypadku doliczać do przychodu pracownika, jednak bez potrącania składek ZUS.

Powołana regulacja może mieć również zastosowanie do tzw. abonamentów medycznych. W przypadku, gdyby podatnik w jednym z aktów (układ zbiorowy pra-

cy, regulamin wynagradzania) zawarł przepisy dotyczące przyznania pracownikom abonamentów świadczeń medycznych za obniżoną cenę (np. 2 zł), to wartość przekazanego pracownikom abonamentu nie będzie stanowiła podstawy wymiaru składek na podstawie § 2 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1998 r. Stanowisko powyższe znajduje potwierdzenie w ocenie ZUS – przykładowo pismo ZUS z dnia 1 grudnia 2010 r. znak 440000/0201/52/2010/DORi: „Pakiety medyczne oraz karty fitness częściowo opłacane pracownikom przez pracodawcę na podstawie aktów lub przepisów prawa pracy podlegają wyłączeniu z podstawy wymiaru składek.”

DLA ZARZĄDÓW I RAD NADZORCZYCH

Czy w przypadku przeprowadzenia planowego połączenia spółek, nadwyżka wartości majątku spółki przejmowanej, ponad nominalną wartość akcji przyznanych i wydanych akcjonariuszom będzie stanowiła dochód podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych?

Podatnik stosując przepis art. 10 ust. 2 pkt 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, będzie zobowiązany do wskazania dowodów, iż połączenie spółek zostało przeprowadzone z uzasadnionych przyczyn ekonomicznych, nie zaś w celu uniknięcia lub uchylecia się od opodatkowania.

Zasada ogólna wyrażona w art. 10 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r., zgodnie z którą przy połączeniu/dzieleniu spółek dla spółki przejmującej lub nowo zawiązanej nie stanowi dochodu z udziału w zyskach osób prawnych nadwyżka wartości otrzymanego przez spółkę przejmującą lub nowo zawiązaną majątku spółki przejmowanej lub dzielonej ponad nominalną wartość udziałów (akcji) przyznanych udziałowcom (akcjonariuszom) spółki przejmowanej lub dzielonej. Jednak w przypadku inkorporacji Dyrektywy Rady 90/434/EWG z dnia 23 lipca 1990r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, wydzielenia, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów dotyczących spółek różnych Państw członkowskich oraz przeniesienia statutowej siedziby SE lub SCE pomiędzy państwami Członkowskimi polski ustawodawca przewidział (art. 10 ust. 2 pkt 2 ww. ustawy)

możliwość opodatkowania dochodu spółki przejmującej, w szczególnym przypadku, gdy między łączącymi się spółkami na dzień połączenia istnieje więź kapitałowa, w której spółka-matka jest spółką przejmującą, a spółka - córka przejmowaną, a więź ta jest relatywnie słaba. Przepis ten znajduje bowiem (wprost) zastosowanie w sytuacji, gdy spółka przejmująca ma w kapitale zakładowym spółki przejmowanej lub dzielonej udział mniejszy niż 10%. Natomiast w sytuacji gdy spółka przejmująca/nowo zawiązana nie posiada wcale udziału w spółce przejmowanej/ dzielonej lub posiada udział w spółce przejmowanej/dzielonej w wysokości co najmniej 10%, zastosowanie znajdzie art. 10 ust. 2 pkt 1 ustawy.

Mającą siedzibę na terytorium Polski, spółka przejmująca spółkę przejmowaną z siedzibą na terytorium Polski nie będzie posiadać na dzień połączenia udziałów w tej spółce przejmowanej, zastosowanie znajdzie art. 10 ust. 2 pkt 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. W wyniku dokonanego połączenia dojdzie do przejścia przez spółkę przejmującą majątku spółki przejmowanej (tzw. połączenie odwrotne). W zamian za przejęty majątek spółki przejmowanej, podmiot wyda udziałowcowi spółki przejmowanej nowo emitowane akcje własne. Z uwagi na powyższe, należy stwierdzić, iż zgodnie z dyspozycją art. 10 ust. 2 pkt 1 ustawy (z uwzględnieniem art. 10 ust. 5), nie będzie stanowiła dochodu (przychodu) z udziału w zyskach osób prawnych nadwyżka wartości majątku spółki przejmowanej otrzymanego przez niego, ponad nominalną wartością akcji wydanych akcjonariuszowi spółki przejmowanej, o ile

zostaną spełnione warunki określone w art. 10 ust. 4. Należy podkreślić, że zgodnie z regulacją zawartą art. 10 ust. 4 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, przepisów ust. 2 pkt 1 nie stosuje się w przypadkach, gdy połączenie lub podział spółek nie są przeprowadzone z uzasadnionych przyczyn ekonomicznych, lecz głównym bądź jednym z głównych celów takiej operacji jest uniknięcie lub uchylenie się od opodatkowania.

Z powyższego wynika, że przepisy art. 10 ust. 2 pkt 1 ustawy mają zastosowanie gdy połączenie lub podział spółek następuje z uzasadnionych przyczyn ekonomicznych. Tak więc gdy warunek powyższy nie zostanie spełniony, a głównym bądź jednym z głównych celów takiej operacji jest uniknięcie lub uchylenie się od opodatkowania art. 10 ust. 2 pkt 1 nie ma zastosowania. Przy czym zbadanie przesłanek i celów dokonywanego podziału spółki jest w pełni możliwe dopiero w ramach ewentualnego postępowania kontrolnego lub podatkowego. Stwierdzenie więc, iż przedstawione w zdarzeniu przyszłym połączenie, zostanie przeprowadzone z uzasadnionych przyczyn ekonomicznych, a jego głównym bądź jednym z głównych celów nie jest uniknięcie lub uchylenie się od opodatkowania, nie może podlegać ocenie tutejszego organu podatkowego, bowiem zbadanie przesłanek i celów dokonywanego połączenia

jest w pełni możliwe dopiero w ramach ewentualnego postępowania kontrolnego lub podatkowego. Zauważyć należy przy tym, że uregulowane w art. 14b-h ustawy - Ordynacja podatkowa - postępowanie w sprawie wydawania interpretacji indywidualnych - jest postępowaniem odrębnym od postępowania podatkowego czy kontrolnego, w ramach których to prowadzone jest postępowanie dowodowe. Regulacje art. 14b-nast. ustawy - Ordynacja podatkowa nie przewidują prowadzenia postępowania dowodowego w sprawach o interpretację przepisów prawa podatkowego.

Zgodnie z powyższym, nie można więc wykluczyć, w drodze indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego, że przepisy art. 10 ust. 4 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, znajdą zastosowanie w zdarzeniu przyszłym przedstawionym we wniosku. Należy jednocześnie wskazać, iż podatnik stosując przepis art. 10 ust. 2 pkt 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, będzie zobowiązany do wskazania dowodów, iż połączenie spółek zostało przeprowadzone z uzasadnionych przyczyn ekonomicznych, nie zaś w celu uniknięcia lub uchylenia się od opodatkowania.

Powyższe zawiera stanowisko Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie zawarte w interpretacji indywidualnej IPPB3/423-753/14-2/AG.

PODATKI I OPŁATY LOKALNE

Opodatkowanie młyna

W wyroku WSA w Gdańsku (I SA/Gd 1067/17) wskazano, że zwolnienie z art. 7 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych dotyczy tylko tych budynków bądź ich części, które są wykorzystywane przy aktywnym, rzeczywistym prowadzeniu (w tym przypadku) działalności leśnej, a nie tylko przystosowane do prowadzenia takiej działalności. Jeżeli w ewidencji gruntów sporny teren nie został sklasyfikowany jako las, a jako teren mieszkaniowy, zaś budynek w ewidencji budynków sklasyfikowano jako „pozostały budynek niemieszkalny”, to nie można przyjąć, że skarżący mógł być traktowany jako podmiot prowadzący działalność leśną na działce gruntu, na której posadowiony jest przedmiotowy młyn.

Przedmiot sporu dotyczy oceny, czy budynek młyna wykorzystywany jest do prowadzenia działalności leśnej, a w rezultacie, czy powinien być zwolniony z opodatkowania podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. W sprawie ustalono, że budynek nie służy obecnie żadnej działalności, bowiem jest w złym stanie technicznym i został zakwalifikowany do rozbiórki.

Sąd podkreślił, że pojęcie działalności leśnej dla celów podatku od nieruchomości wiąże się z czynnościami faktycznymi właścicieli, posiadaczy i zarządców lasów. Zwolnieniem objęte są zatem tylko takie budynki, które mają charakter gospodarczy oraz to, że muszą one służyć działalności leśnej. Obie te przesłanki muszą wystąpić łącznie dla wywołania skutku podatkowego.

Zwolnienie dotyczy więc tylko tych budynków bądź ich części, które są wykorzystywane przy aktywnym, rzeczywistym prowadzeniu (w tym przypadku) działalności leśnej, a nie tylko przystosowane do prowadzenia takiej działalności.

Sąd podkreślił, że grunty na potrzeby opodatkowania należy klasyfikować na podstawie danych zawartych w ewidencji gruntów i budynków. Przepis ustawy podatkowej odsyła więc - przy ustalaniu charakteru gruntu - do ewidencji gruntów. Treść tej ewidencji ma w tym wypadku decydujące znaczenie. Ewidencja gruntów i budynków jest urzędowym źródłem informacji faktycznych wykorzystywanych w postępowaniach administracyjnych, w tym i w postępowaniu podatkowym. Od tej reguły nie zostały przewidziane żadne wyjątki, a zatem

organy ustalające wysokość zobowiązań w podatku od nieruchomości nie są uprawnione do przyjęcia innej podstawy jego wymiaru niż dane wskazane w ewidencji gruntów.

Mając powyższe na uwadze, zdaniem Sądu z definicji zawartej w powołanym art. 1a ust. 1 pkt 7 ustawy w sposób jednoznaczny wynika, że o działalności leśnej można mówić jedynie w przypadku właścicieli, posiadaczy lub zarządców lasów. Skoro zatem w ewidencji gruntów sporny teren nie został sklasyfikowany jako las, a jako teren mieszkaniowy, zaś budynek w ewidencji budynków sklasyfikowano jako „pozostały budynek niemieszkalny” to nie można przyjąć, że skarżący mógł być traktowany jako podmiot prowadzący działalność leśną na działce gruntu, na której posadowiony jest przedmiotowy młyn.

KONTAKT

W przypadku zainteresowania powyższymi informacjami i ich wpływem na państwa działalność, prosimy o kontakt:

Agata Strocka

Konsultant podatkowy

tel. (22) 517 30 69

agata.strocka@isp-modzelewski.pl

OFERTA AUDYT

Od dnia 1 stycznia 2017 r. podwykonawcy robót budowlanych wymienionych w załączniku nr 14 do ustawy o podatku od towarów i usług po raz pierwszy w historii masowo przestaną płacić VAT będąc zmuszeni wnioskować do urzędów skarbowych o zwrot podatku naliczonego. Powodować to będzie konieczność przeprowadzania natychmiastowych kontroli podatkowych przez właściwe organy, w tym przez nowe organy celno-skarbowe, które obejmą zarówno podatników składających deklaracje z kwotą zwrotu różnicy podatku, jak i ich dostawców (hurtownie materiałów budowlanych).

Podatnicy składający deklaracje ze zwrotem podatku naliczonego muszą więc podjąć niezbędne działania mające na celu zmniejszenie ryzyka wynikającego z wadliwego ich sporządzenia oraz popełnionych błędów w ewidencjonowaniu i dokumentowaniu tego podatku. Zwłaszcza wobec wejścia w życie nowych przepisów związanych z używaniem nierzetelnych faktur VAT.

Instytut Studiów Podatkowych od wielu lat świadczy usługi związane z audytem podatkowym, a zwłaszcza weryfikacji ewidencji i deklaracji VAT-7 i VAT-7K przed ich złożeniem przez podatników. W związku z powyższym oferujemy usługę weryfikacji okresowej:

- kolejnych deklaracji podatkowych (podatek należny i podatek naliczony),
 - prowadzonych ewidencji dla potrzeb sporządzenia tych deklaracji,
 - posiadanych dokumentów źródłowych za dany okres podatkowy
- celem uniknięcia ryzyka odpowiedzialności podatkowej, karnoskarbowej i karnej.

Ta weryfikacja będzie następowała **każdorazowo przed złożeniem poszczególnych deklaracji** przez podatnika. Usługa weryfikacji może być prowadzona w siedzibie podatnika, obsługującym je biurze rachunkowym lub na podstawie dokumentacji przekazanej w formie elektronicznej. Czas realizacji od 3 do 5 dni w zależności od ilości dokumentów. Cena usługi uzależniona jest od pracochłonności, a zwłaszcza ilości audytowanych dokumentów.

W przypadku pytań bądź wątpliwości pozostają do Państwa dyspozycji: Pan Andrzej Sarna, Dyrektor Działu Marketingu, tel. 22 517 30 86, andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl, Pani Agata Strocka, starszy specjalista w Dziale Audytu Podatkowego, tel. 22 517 30 69, agata.strocka@isp-modzelewski.p oraz Pani Katarzyna Wawrzonkiewicz, specjalista w Biurze Obsługi Polis Podatkowych, tel. 22 517 30 76, katarzyna.wawrzonkiewicz@isp-modzelewski.pl.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy sp. z o.o.

Zarząd		Działy
<p>prof. dr hab. Witold Modzelewski prezes zarządu radca prawny doradca podatkowy nr 00001 tel. 22 517 30 60, 501 01 01 08 e-mail: witold.modzelewski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Renata Janiec-Modzelewska wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 00777 tel. 22 517 30 70 wew. 105, 601 225 855 e-mail: renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl</p> <p>Jerzy Bielawny wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 01079 tel. 22 517 30 60, 602 652 955 e-mail: jerzy.bielawny@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dyrektor Generalny do spraw Doradztwa Podatkowego Mariusz Unisk tel. 22 517 30 94, 501 603 910 e-mail: maiursz.unisk@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dyrektor Generalny do spraw Postępowania Podatkowych Jacek Aninowski tel. 22 517 30 87 e-mail: jacek.aninowski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Departament Prawny Jacek Pyssa tel. 22 517 30 67, 501 455 500 e-mail: jacek.pyssa@isp-modzelewski.pl</p> <p>Biuro Obsługi Sporów Podatkowych Katarzyna Wawrzonkiewicz dyrektor biura tel. 22 517 30 76 e-mail: biuro.obslugi@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Edukacji Jarosław Skonecki dyrektor tel. 22 517 30 60 wew. 215, 601 365 765 e-mail: jaroslaw.skonecki@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Marketingu Andrzej Sarna dyrektor tel. 22 517 30 86, 501 603 907 e-mail: andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Wydawnictw Robert Fajkowski kierownik tel. 22 517 30 60 wew. 141 e-mail: robert.fajkowski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Audytu Podatkowego Agata Strocka konsultant podatkowy, główny specjalista w dziale audytu podatkowego tel. 22 517 30 69, 501 134 269 e-mail: agata.strocka@isp-modzelewski.pl</p>

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy - Audyt sp. z o.o.

Siedziba	Zarząd	
<p>ul. Kaleńska 8 04-367 Warszawa tel. 22 517 30 70 fax. 22 517 30 71 e-mail: audyt@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Renata Janiec-Modzelewska Prezes Zarządu Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777</p> <p>Jarosław Stefaniak Wiceprezes Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 10832</p>	<p>Beata Pytkowska Członek Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 12391</p>

Departamenty

Departament Audytu Finansowego

Jarosław Stefaniak
Kierownictwo Departamentu
Biegły Rewident nr ew. 10832
tel. 22 517 30 70 wew. 203, 504 403 041
e-mail: jaroslaw.stefaniak@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Finansowo-Księgowej

Elżbieta Cajs
Kierownictwo Departamentu
Certyfikat Księgowy nr ew. 7367/2004
tel. 22 517 30 70 wew. 233, 506 067 205
e-mail: elzbieta.cajs@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Kadrowo-Płacowej

Alicja Antos
Kierownictwo Departamentu
tel. 22 517 30 70 wew. 238, 501 603 907
e-mail: alicja.antos@isp-modzelewski.pl

Departament Doradztwa Podatkowego

Renata Janiec-Modzelewska
Kierownictwo Departamentu
Doradca Podatkowy nr ew. 00777
tel. 22 517 30 70 wew. 105, 601 225 855
renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl

Oddziały Instytutu Studiów Podatkowych

Oddział Małopolski	Oddział Śląski	Oddział Wielkopolski
<p>Ul. Gertrudy 7/12 31-046 Kraków tel. 12 429 24 01 fax 12 423 23 00 e-mail: biuro.krakow@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Jordana 7B 40-056 Katowice tel. 32 259 71 50 fax 32 253 99 89 e-mail: biuro.katowice@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Wiślana 53 60-401 Poznań tel. 61 843 09 21/22 tel./fax 61 848 33 48 e-mail: biuro.poznan@isp-modzelewski.pl</p>